

[Alsing Andersen.]

dem verden over ville hilse det med både glæde og taknemlighed — en taknemlighed, der næppe ville være uden politisk betydning — dersom princippet om ikke-indblanding og om politisk selvbestemmelse blev gennemført i praksis.

Et punkt, som må have vor særlige interesse, er ganske naturligt mulighederne for at skabe en mere stabil fredsordning i den centrale del af Europa. Tysklands fortsatte deling er ikke blot en uretfærdighed mod det tyske folk, den rummer også en risiko for den fredelige udvikling. Tysklands genforening ved frie valg og det forenede Tysklands optagelse i FN ville være begivenheder af vidtrækkende betydning for en stabilisering af forholdene, der efter min mening ville være til gavn for hele Europa.

En opretholdelse af den nuværende tilstand er så meget mere urimelig, som man efter stormagtsmødet i Genève i 1955 kunne have ventet, at der ville blive gjort et forsøg på at finde den praktiske vej frem til Tysklands genforening. Jeg ved, at der i denne sammenhæng er spørgsmål ikke alene om det tyske folks interesser, men også om dets naboers interesser, måske ganske særlig om forholdet til Polen og dette lands fremtidige sikkerhed. Det er ganske afgjort, at sådanne spørgsmål må klares, men jeg kan ikke tænke mig, at det skulle være umuligt ved forhandlinger mellem Vesttyskland og de andre interesserede lande, deriblandt Sovjetunionen og USA, at nå til en for alle tilfredsstillende løsning. Ikke mindst efterkrigstidens Tyskland må være interesseret i at skabe en orden, som er betryggende for alle dets naboer. Jeg håber derfor på, at realitetsforhandlinger om dette problem snarest må blive optaget med god vilje fra alle sider.

I fortsættelse af disse betragtninger vil jeg gerne sige, at vi for vort vedkommende med interesse har fulgt den meningsudveksling, som er i gang dels om det polske forslag om oprettelse af en atomfri zone i Mellem-europa og dels om en ikke-angrebspagt mellem øst og vest. Vi tør naturligvis ikke på forhånd udtale os om, hvilke praktiske muligheder der vil være, og heller ikke om, hvilken virkelig betydning disse eller andre enkeltforanstaltninger ville kunne få. På den anden side mener vi heller ikke, at man

på forhånd bør afvise en undersøgelse af eventuelle muligheder. Ingen venter vel et pludseligt og omfattende politisk tøvejr, men på et eller andet tidspunkt må der gøres en begyndelse til en ændring af den nuværende tilstand, og det kan vel være rimeligt at undersøge, om tidspunktet skulle være inde.

Selv om FNs pagt i sig selv er en sikkerhedspagt, hvorigennem medlemsstaterne har forpligtet sig til at afstå fra angreb og trusler om magtanvendelse, vil vi ikke benægte, at særlige aftaler for visse områder kan tjene nyttige formål. Det kommer imidlertid helt an på indholdet af en sådan aftale. En fornyet højtidelig bekendelse til fredens og den fredelige sameksistens' principper har ingen interesse. Hvad det kommer an på, er, om en sådan ny aftales konkrete enkeltheder giver deltagerne mindst den samme sikkerhedsfølelse, som de har i øjeblikket under de nu eksisterende aftaler. Det gælder ikke mindst de mindre lande.

Vi er imidlertid ikke alene interesserede i sikkerhed og fredeligt samarbejde i selve Europa, men i lige så høj grad i andre dele af verden, og her må tankerne naturligt først gå til nær- og mellemøsten, som endnu en gang i verdenshistorien desværre har vist sig at være en farlig politisk korsvej. Som vi allerede tidligere har udtalt både fra officiel dansk side og fra mit partis side, mener vi, at alle kræfter må sættes ind på at fredeligøre dette område. At stormagterne her kan gøre en særlig indsats gennem et enigt samarbejde for at stabilisere forholdene, er uden for al tvivl. De har hver for sig en sådan indflydelse i de forskellige dele af dette område, at de simpelt hen — når de er enige — vil være afgørende for forholdenes udvikling. De kan også være sikre på, at FN vil stå bag en sådan fredspolitik.

Dette gælder efter min mening også med hensyn til forholdet mellem Israel og araberstaterne, som jo har en særlig interesse; Israel er et barn af FN, og FN har derfor en særlig forpligtelse til at sikre denne stats fortsatte fredelige eksistens. Det skulle være så meget lettere, som både Sovjetunionen og USA i sin tid i FN har stemt for staten Israels oprettelse, en kendsgerning, der somme tider synes at være gået i glemmebogen. Derfor må trusler mod denne stats eksistens høre op. Freden i verden kræver,